kratki film, nominiran za oskarja

Vučko

Zdenko Vrdlovec

Ameriška filmska akademija oziroma Academy of Motion Picture Arts and Sciences, ki med drugim podeljuje oskarje, je na 35. tekmovanju filmskih akademij med 44 študentskimi filmi iz 29 držav pet filmov nominirala za nagrado študentski oskar. Med nominiranci je tudi kratki film *Vučko* **Matevža Luzarja**, absolventa filmske in televizijske režije na ljubljanski Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo. Nagrado bodo podelili 7. junija v Los Angelesu. V zgodovini AGRFT je enako nominacijo leta 1988 dosegel študijski igrani film *Nekoč je bilo* Aleša Verbiča. *Vučko* je nastal v produkciji AGRFT in pod mentorstvom Staneta Kostanjevca, Miroslava Mandiča in Mirana Zupaniča.

Vučko je 21-minutni film v črno-beli tehniki, ki se dobro prilega banalnemu, a vseeno tudi malce nenavadnemu dnevu osamljenega upokojenca, verjetno nekdanjega profesorja botanike, saj se tako dobro spozna na latinska imena dreves. A ne gre za to, da bi se s tem bahal, ta latinska imena omenja bolj kot povod ali pretvezo za pogovor, ki bi ga rad s kom navezal, vendar poslušalec – kot se pokaže – zelo nerad postane sogovornik.

*Problem je morda tudi to, da ta upokojenec (v imenitni interpretaciji **Evgena Cara**) tako zgodaj začne svoj dan, ki bi ga rad s čim zapolnil, ob tej zgodnji uri pa srečuje le ljudi, ki sprehajajo pse. Zakaj ne bi tega počel še on, si misli in si gre sposodit psa k mladi in čemerni sosedi (ali so razen upokojenca Zdravka vsi ljudje zjutraj čemerni ali pa so samo mladi in mlajši čemerni nad starimi, ki že navsezgodaj »težijo«, je dilema, ki ostaja nerazjasnjena). Neka lastnica psa (**Silva Čušin**) je vendarle tako prijazna, da z Zdravkom spregovori nekaj besed (o psih, seveda), to pa upokojenca, ki o izposojenem psu* Vučku *ničesar ne ve, tako zmede, da ga spusti z vrvice in – izgubi. Obeta se mu slab dan, ki bi ga moral preživeti v stanovanju s slabo vestjo in v strahu pred sosedo, če ga ne bi obiskala mlada misijonarja mormonske vere, uglajena fanta (**Klemen Slakonja** in **Uroš Kaurin**), ki tekoče govorita slovensko z ameriškim naglasom. Najprej mu pomagata iskati Vučka, toda Zdravko, ki je namesto pasje družbe končno le našel človeško, ju hoče nagraditi s pelinkovcem, ki ga v alkoholni pijači neizkušena ameriška mormona seveda nista vajena, tako da nazadnje že prepevata pesmi o Sloveniji, saj tako omamljena pač ne moreta širiti svoje vere. A za Zdravka bi bilo tudi to verjetno le pretveza za njegovo »vero«, klepet, ki mu lahko izpolni dan. In ko se zgodi to, se najde tudi izgubljeni pes.*

Vučko je 21-minutni film v črno-beli tehniki, ki se dobro prilega banalnemu dnevu osamljenega upokojenca.